

Arrest

**nr. 37 471 van 25 januari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 12 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), betekend op 21 oktober 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat Y. BI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Naar aanleiding van zijn verklaringen omtrent zijn leeftijd werd verzoeker werd op 2 september 2003 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring als niet begeleide minderjarige vreemdeling.

1.2. Op 22 juni 2004 ontving verzoeker een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister (B.I.V.R.) als niet begeleide minderjarige vreemdeling.

1.3. Op 12 augustus 2009 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 21 oktober 2009. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Reden van de beslissing:

Art. 13§3, 3° van de wet van 15.12.1980. De minister of zijn gemachtigde kan bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 22.08.2003 werd betrokken vreemdeling als illegaal aangetroffen in de laadbak van een vrachtwagen. Hij verklaarde toen geboren te zijn op 28.10.1986 en (C.J.S.) te heten. De dienst vreemdelingenzaken beschouwde hem, volgens de verklaarde geboortedatum, als niet begeleide minderjarige vreemdeling. De procedure voor niet begeleide minderjarige vreemdeling werd opgestart. Hij kreeg een aankomstverklaring op 02.09.2003 en werd geplaatst bij Minor Ndaku. Op 22.06.2004 krijgt hij zijn eerste tijdelijke BIVR. Momenteel is hij in het bezit van een A-kaart.

Pas op 04.08.2009 legt de betrokken vreemdeling via zijn advocaat een geldig internationaal erkend Chinees paspoort voor met nummer G34690269 afgeleverd op 28.04.2009. Hieruit blijkt dat zijn werkelijke identiteit (C.W.) is, geboren te Fujian op 28.10.1985.

Hieruit volgt dat hij inderdaad minderjarig was op het moment dat hij aangetroffen werd maar meerderjarig was op het moment dat hij in het bezit gesteld werd van een BIVR van tijdelijke duur. De procedure voor niet begeleide minderjarigen op dat moment voorzag dat het eerste BIVR kon worden afgeleverd na zes maand onder aankomstverklaring, tenminste als de vreemdeling op dat moment nog minderjarig was.

Gezien de betrokkene in werkelijkheid een jaar ouder is dan hij verklaard had, was hij op dat moment niet minderjarig en had hij geen recht op de verblijfsmachtiging van bepaalde duur.

Dat de betrokkene zijn echte identiteit verborgen gehouden heeft uit angst voor politie en als gevolg van zijn naïviteit gezien zijn jonge leeftijd kan niet als voldoende rechtvaardiging aanvaard worden.

Sinds 28.10.2003 is de betrokkene volwassen, dit houdt in dat hij sinds dan volledige verantwoordelijkheid draagt voor zijn daden. Betrokken vreemdeling was meerderjarig op het moment dat hem een eerste verblijfstitel werd afgeleverd en heeft toen zijn identiteitsgegevens niet gecorrigeerd. Het feit dat hij bij zijn meerderjarig zijn werkelijke identiteitsgegevens niet vrijgegeven heeft kan hij niet verhalen op schrik voor de politie en naïviteit.

Het is duidelijk dat betrokken vreemdeling ten onrechte heeft kunnen genieten van de gunstige procedure voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen. Het staat vast dat het afleggen van valse verklaring in verband met zijn identiteit beslissend geweest is voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf van bepaalde duur in het Rijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker werpt tevens de schending op van *“(le) principe de bonne administration, des principes de sécurité juridique et de légitime confiance et du principe selon lequel l'autorité est tenue de statuer en tenant compte de tous les éléments de la cause.”* Tevens ontwaart verzoeker een manifeste beoordelingsfout in de bestreden beslissing.

2.2. Verzoeker betoogt als volgt:

“EN CE QUE l'acte querellé, pris à la date du 12 août 2009, fait grief au requérant d'avoir caché sa véritable identité, d'avoir modifié sa date de naissance et en conséquence de ne plus être mineur lors de la délivrance de sa première BIVR à durée déterminée;

ALORS QUE dans l'annexe 13, il est reconnu qu'il a été arrêté en tant que clandestin mineur et qu'il a donc fait ces déclarations concernant son nom et sa date de naissance alors qu'il était bien encore mineur ;

Que le requérant est effectivement devenu majeur en date du 28 octobre 2003 ;

Qu'il a reçu sa 1ère BIVR le 22 juin 2004 et qu'à cette date il avait effectivement 18 ans et 8 mois ;

Qu'il na pas été tenu en compte que lors de sa première déclaration il était mineur et que sa naïveté ainsi que les craintes vis-à-vis de son expulsion éventuelle, l'ont forcé à cacher certains éléments concernant son identité ;

Que plus tard, bien avant de recevoir le BIVR. une incertitude planait encore sur son avenir, qu'il n'a pu s'en ouvrir auprès des autorités ;

Que le requérant, malgré cela a continué à s'intégrer dans son nouvel environnement ce qui lui a permis après avoir entamé des études en Belgique, de travailler de manière ininterrompue depuis lors et ainsi participer encore plus à la vie social et économique belge ;

Que le requérant parle un peu de néerlandais, qu'il continue à approfondir avec ses relations sociales et professionnelles ;

Que la décision contesté a mettrait totalement à néant tous les efforts fournis par le requérant durant ces nombreuses années vécues en Belgique ;

Que l'acte attaqué viole les dispositions et principes visés au nu moyen ;"

2.3. Voor zover verzoeker de schending opwerpt van "(le) principe de bonne administration, des principes de sécurité juridique et de légitime confiance" acht de Raad het middel onontvankelijk aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de door hem aangehaalde beginselen geschonden heeft.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.5. Voor zover verzoeker met het opwerpen van een manifeste beoordelingsfout, de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen, wijst de Raad erop dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.6. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn

2.7. Artikel 13, §3, 3° van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bepaalt het volgende:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

2.8. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent het verborgen houden van zijn ware identiteit en het voorwenden van minderjarigheid die aanleiding gegeven hebben tot de afgifte van een machtiging tot verblijf van bepaalde duur in het Rijk, niet betwist. Verzoeker betwist evenmin dat hij meerderjarig was op het ogenblik dat hij een B.I.V.R. ontving (cfr. punt 1.2). Zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt draagt verzoeker sedert zijn meerderjarigheid de volledige verantwoordelijkheid voor zijn daden en kan hij het feit dat hij zijn ware identiteitsgegevens niet meegedeeld heeft aan het bestuur op het ogenblik dat hij meerderjarig werd, niet verhalen op schrik voor de politie en naïviteit. Door opnieuw te verwijzen naar zijn minderjarigheid op het ogenblik van het meedelen van een valse identiteit, zijn naïviteit en zijn angst voor de politie en dit aan te vullen met zijn angst voor een verwijdering, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout gemaakt heeft van de voorliggende gegevens. Met zijn betoog dat hij geïntegreerd is en werkt gaat verzoeker eraan voorbij dat dit alles zijn grondslag vindt op de initieel door hem verstrekte valse informatie omtrent zijn identiteit en leeftijd, die aanleiding gaf tot de afgifte van een machtiging tot verblijf van bepaalde duur in het Rijk. Gelet op het adagium “fraus omnia corrumpit” dat neergelegd is in artikel 13, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, diende de verwerende partij er derhalve geen rekening mee te houden bij het treffen van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen.

Het enig middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA